

Verdriet .

Ik ben verdrietig! Ik ben duivenliefhebber maar wegens mijn ouderdom en de daaraan verbonden handicap ben ik niet meer actief in de duivensport. Dat heeft genoodzaakt dat ik mijn duiven heb moeten weg doen. Toch heb ik nog mijn oude doffer van 17 jaar behouden. Omdat hij niet meer voor nazaten kon zorgen en hij me heel veel plezier heeft bezorgd, mag hij bij mij z'n oude dag beleven. En om niet alleen te zijn had hij als gezelschap een jonge duivin maar die sinds 'n paar dagen weg is. Is ze misschien een prooi van de sperwer geworden? Net als mezelf is nu ook mijn ouwe doffer alleen. Ik zie hem treurend in de volière zitten. Dat is dus ook de reden waarom ik dus verdrietig ben.

Omdat ik nog steeds veel liefde en zorg voor die twee duiven heb is het gemis van de jonge duivin hard bij me aangekomen. En niet alleen voor mij maar zowel ook voor mijn oude doffer. Hij voelt het gemis van de jonge duivin zeer en daarom is het ook begrijpelijk dat hij treurt. Hopelijk dat hij nu verder troost zal gaan vinden in mijn aanwezigheid en ik in die van hem. Wij delen immers een bijzondere band en ondanks het gemis van de jonge duivin zal dat ook blijven. In zijn jonge tijd heeft hij vijf seizoenen de lucht doorkruist, met de wind spelend op weg naar huis. Maar nu is hij oud en zijn z'n vleugels niet meer zo sterk als vroeger. Hij was gelukkig met zijn jonge levendige duivin en samen deelden ze de dagen. Ze tippelden samen op mijn erf rond en als de zon scheen dan luisterden ze naar de geluiden van de natuur en genoten ze van de warmte en morgens kwamen ze bedelen om pinda's. Maar opeens was de duivin er niet meer. De kop van de oude doffer stond niet stil en zijn ogen die zochten de lucht af naar z'n duivin. Maar hij kreeg geen antwoord. Er zijn nu enkele dagen verstreken en nu zit hij stil in de volière, starend naar de hemel. Hij voelde zich alleen. Toen ik gisteren naar buiten ging en hem zag zitten streek een zacht windje zijn veren. Toen hij mijn vertrouwde stem hoorde sloot hij zijn ogen als of hij zijn tranen wilde verbergen. Met zijn verdriet zei z'n duivenhart nu wel dat hij toch niet alleen was. Bij het sluiten van de volière sprak ik tegen hem en zei:

Je bent vrij, lieve vriend. Je vleugels dragen je niet meer ver, maar je moet weten dat ik er voor je ben. Morgenvroeg als je wakker bent dan krijg je weer 'n portie pinda's van me.

En dan zal hij niet alleen naar de grond kijken, maar ook weer naar de lucht, en luisteren naar de wind die hem als een vriend zal toe fluisteren.

(Pie)

